

Hoe het mooie rijkelui-meisje haar hoofd er niet bij had

De metalen deuren gingen open.

... Doodse stilte.

Ze stapte de zonovergoten hal van het ruime penthouse in Knightsbridge in. Stofdeeltjes dwarrelden rond tussen de lichtdraden.

‘Hallo?’ riep rechercheur Scarlett Delaney. Haar stem reikte moeiteloos ver en klonk als die van iemand anders: voller, assertiever. In de akoestiek van de lege ruimte weergalmde hij nog net niet.

... Doodse stilte.

Gelokt door het vergezicht liep ze over de houten vloer naar de dubbelhoge ramen en keek ze uit over ochtendlijk Londen, dat er vanaf het dak van de stad bedrieglijk rustig bij lag – het vertekende perspectief dat te koop is voor een slordige acht à tien miljoen pond.

Toen de zon zich even terugtrok achter een wolk zag Scarlett een spookachtige weerspiegeling in de ruit en werd ze overrompeld door een hevig gevoel van treurigheid toen ze zag hoezeer ze in deze luxe omgeving niet thuishoorde. Haar afgetrapte All Stars haalden het ensemble van gescheurde jeans en een grijze hoody niet bepaald op. Lichtelijk opgelaten bond ze in de geïmproviseerde spiegel snel haar haren in een staart – een vuurkrans gloeide rond haar lichte huid toen ze het elastiekje vastbond.

‘Scarlett?’ brulde iemand vanaf de andere kant van het appartement. ‘We zijn hier.’

‘Kom eraan!’ riep ze terug met een laatste blik op zichzelf in de ruit.

Het woongedeelte lag bezaaid met de sporen van een chic feestje. Ze liep onder een glazen trap door die tegen de wetten van de natuurkunde in naar een beeldschone keuken op een mezzanine zigzagde. Lege kristallen champagneflûtes vrolijkten de schoorsteenmantel op en een Steinway-vleugel was gedegradeerd tot dienblad voor hapjes waarvan ze de meeste niet herkende. Ze haalde een paar wegwerphandschoenen uit haar zak en volgde het flitsen van de camera van de politiefotograaf naar de hoofdslaapkamer.

‘Sorry dat ik je op je vrije dag heb gebeld,’ zei brigadier Frank Ash met krakende stem. Hij stond met zijn rug naar haar toe.

‘Geeft niks,’ antwoordde Scarlett, en ze trok een handschoen over haar hand. Vervolgens liep ze om het bed heen om de onvermijdelijke verschrikking erachter te bekijken.

Ze verstijfde. De aanblik benam haar de adem, maar ze liet niets merken.

‘O, trouwens, zet je schrap,’ zei Frank zo’n vijf seconden te laat, terwijl hij haar ongeschikte kleding in zich opnam. ‘Je ziet er, eh... huiselijk uit,’ merkte hij op. Dankzij zijn voorkeur voor zonzakanties, die hij lezend bij het zwembad doorbracht, trok zijn glimlach rimpels in zijn gezicht die pasten bij de kreukels in zijn linnen broek.

‘Ja, hè?’ antwoordde ze quasi-bits. Het hoorde bij het spel dat ze speelde met de man die het al sinds het begin van haar carrière – en lang daarvoor – voor haar opnam.

‘Het is absoluut dezelfde dader,’ concludeerde hij, en hij deed een stap opzij om Scarlett meer ruimte te geven. Badend in het zonlicht dat door de ramen stroomde, keek ze neer op deze nieuwste, inmiddels akelig vertrouwde, plaats delict. ‘Nummer drie. Zelfde als altijd: gewurgd met een zijden sjaal, vijf schrammen in het gezicht. En ik weet niet of het je al was opgevallen, maar ze is onthoofd – het lichaam is op onverklaarbare wijze spoorloos.’

Ze krompen allebei in elkaar toen de fotograaf opnieuw een zeer

zorgvuldig gestructureerde foto nam van een uiterst ongestructureerde bloedvlek. ‘Sorry, hoor,’ zei de man, en hij liep bij hen vandaan.

‘Op onverklaarbare wijze?’ polste Scarlett.

‘Er zijn met haar eigen telefoon twee foto’s tegelijk op sociale media geüpload. Op de eerste, die de dader waarschijnlijk heeft genomen vlak nadat ze is gewurgd, was het lichaam van het slachtoffer nog intact, om de wereld te laten zien wat hij of zij heeft gedaan. Op de tweede, genomen bij zonsopgang, lag haar onthoofde lichaam hier.’

‘Oké.’

‘Het enige raam was aan de binnenkant met twee sloten vergrendeld.’

‘Oké?’

‘Het vriendje sliep in dat bed daar.’

‘O... ké.’

‘En drie vrienden die na het feest zijn blijven hangen hebben de hele nacht aan de andere kant van die deur doorgebracht.’

‘O.’

‘Ja, precies... “O”?’

‘Weten we al wat de dader heeft meegenomen?’ vroeg Scarlett.

Frank pakte zijn telefoon en tikte met onhandige vingers op het scherm totdat hij een schermafdruck vond van het inmiddels verwijderde socialemediabericht. Hij gaf de telefoon aan haar door. ‘Zoek het verschil,’ zei hij uitnodigend.

‘Je bedoelt, afgezien van het feit dat...’

‘Ja, afgezien van de onthoofding en het ontbrekende lichaam.’

Ze knikte alsof ze wilde zeggen ‘Ik vraag het maar even’ en knielde vervolgens neer, voorzichtig de op de grond rondslingerende spijkerbroek ontwijkend, om het achtergebleven hoofd op het met bloed doordrenkte tapijt van dichterbij te bekijken. Ze maakte de digitale foto’s groter. ‘Haar oorbellen?’

‘Bingo!’ zei Frank toen Scarlett hem zijn telefoon teruggaf. ‘De Jackdaw heeft weer toegeslagen.’

Ze fronste afkeurend bij het horen van de bijnaam, ‘de Kauw’, die het journaal de dader had gegeven. Hun schaamteloze pogingen om een gevaarlijk en gestoord iemand tot mythe te verheffen en de pijn en het verdriet van echte slachtoffers als massavermaak te presenteren, zaten haar niet lekker. Anderzijds was het niet zo vreemd – de manier waarop de dader in het niets verdween en, net als een kauw, glimmende snuisterijen meenam, was te verleidelijk om te weerstaan.

‘Waren dat de foto’s die op sociale media zijn geüpload?’ vroeg ze. ‘Yep.’

‘Heeft iemand ze gezien?’

‘Hooguit één of twee...’ antwoordde hij, zodat Scarlett al opgelucht begon te knikken, ‘... miljoen.’

‘Allemachtig... Wie is ze?’

‘Wéét je dat niet?’ Frank klonk verbaasd. ‘Zelfs ik ken haar en ik ben bijna twintig jaar ouder dan jij. Ze heet Francesca Labelle.’

De naam zei Scarlett niets.

‘Officiéel is ze een fashion... narista.’

‘Fashionista,’ verbeterde de fotograaf. Zijn toon verried dat hij in een ideale wereld foto’s van glamoureuze vrouwen zou nemen in plaats van de bloedspatten die ze achterlieten.

Frank knikte en wees enthousiast in zijn richting. ‘Ja... wat hij zei. Ze zat in dat celebrity-datingprogramma en kreeg iets met die baardaap uit die band.’ Scarlett haalde haar schouders op. ‘Je weet wel. Ze hadden die video... met emo’s erin.’ Vragend keek ze de fotograaf aan. Maar toen schraapte Frank ongemakkelijk schuifelend zijn keel en begon toonloos te zingen: *‘I didn’t do it... Nó. Nó. Nó. I didn’t dó-óóó it.’*

‘Nou, dat is heel toepasselijk,’ klonk een ironische stem, schijnbaar uit het niets.

Verbaasd ging Scarlett op haar tenen staan. Ze zag een paar benen onder het bed uitsteken.

‘Iemand van Forensische Opsporing,’ legde Frank uit toen ze hem vragend aankeek.

‘En onofficieel?’ vroeg ze voordat iemand anders op haar af kon springen of aan een nieuw liedje begon.

‘Ze is gewoon de stinkend verwend rijkeluisdochter van...’

In de woonkamer klonken luide stemmen op, gevolgd door voetstappen die hun kant op kwamen.

‘Als je het over de duvel hebt,’ mompelde Frank, en hij haastte zich weg om de man te onderscheppen en de deur achter zich dicht te trekken.

Hoewel ze alleen af en toe iets opving van de verhitte discussie die op de gang plaatsvond, was dit onmiskenbaar het verdriet van een rouwende vader. Scarlett hoorde aandachtig hoe de agressie wegzakte en de stemmen verflauwden.

De medewerker van Forensische Opsporing kwam onder het bed vandaan om een bebloed wattenstaafje in te pakken. ‘... Edgar Crews,’ maakte hij Franks antwoord af.

‘Ik dacht dat ze Labelle heette?’ zei Scarlett, terwijl haar afkeer voor het mannetje dat ze zich maar al te goed herinnerde van een eerdere ontmoeting plaatsmaakte voor nieuwsgierigheid.

Hij haalde ongeïnteresseerd zijn schouders op. Het felle zonlicht weerkaatste op zijn gladde hoofd, zodat ze even sterretjes zag. Om snel een einde te maken aan hun korte gesprek, besloot ze zeer geïnteresseerd te raken in de stapels losse foto’s op de kaptafel: hun slachtoffer te midden van massa’s al even mooie mensen, poserend in uiteenlopende designeroutfits, vakantiekiekjes met turquoise water en een jacht dat ongeveer vijf keer zo groot was als haar eigen rijtjeshuis.

Ze besteedde vooral aandacht aan de weinige foto’s die waren ingelijst: een zeer sjofel uitzijnde bordercollie, een jonge Francesca die haar armen om een oudere vrouw heen had geslagen en een vergeelde foto van haar als kind – waarop ze lachend paardjereed op haar vaders rug.

Er klonken zware voetstappen die steeds luider werden, tot Frank in de deuropening verscheen. ‘Ik wil graag dat jij meneer Crews thuisbrengt,’ zei hij tegen Scarlett. Na een korte blik over

zijn schouder zei hij erachteraan: ‘Hij is er niet best aan toe, maar probeer meer te weten te komen. Misschien de slechtst mogelijke tijd om met hem te praten...’

‘... Of misschien juist de best mogelijke tijd,’ zei ze knikkend. Het was een van de honderden pareltjes van wijsheid hij in de loop der jaren op haar los had gelaten.

‘Precies. Bel me...’

Ze werden opnieuw verblind door de flitsende politiefotograaf en Frank keek hem geïrriteerd aan. ‘Moet dat nou?’ vroeg hij op bestraffende toon, en hij wreef in zijn ogen. Daarna draaide hij zich weer om naar Scarlett. ‘Bel me op de terugweg.’

‘Doe ik.’

Terwijl Frank zijn aandacht weer op de plaats delict richtte en met een oudemannenkreun naast het hoofd hurkte, liep Scarlett de kamer uit en trok ze de deur achter zich dicht.

‘Dat was Deugt-niet-Delaney,’ hoorde ze het mannetje van Forensische Opsporing zeggen toen ze treuzelde op de gang.

‘Recherchéúr Delaney voor jou,’ antwoordde Frank nadrukkelijk. Ze glimlachte en drukte haar oor tegen de deur.

‘En jij bent... Nou ja, jij bent jíj.’

‘De laatste keer dat ik in de spiegel keek wel.’

‘Is dat dan niet... ongemakkelijk?’

‘Wij zitten er niet mee.’

‘Maar jij was toch degene die...’

‘Ik zei toch dat wij er niet mee zitten!’ snauwde Frank. De spanning in de slaapkamer was zelfs op de gang voelbaar.

Maar Scarlett bleef staan luisteren. Het walgelijke mannetje verschanste zich waarschijnlijk weer veilig achter het hoofd van het slachtoffer en raapte na enige tijd zijn moed bijeen om zacht ‘Dat blijkt, ja’ te mompelen.

2

Het charmeoffensief

Gekleed in een klassiek driedelig Savile Row-kostuum, bruine oxfords die op gepolitoerd hout leken en met zijn donkere haar, op een paar jongensachtige plukken na, naar achteren geborsteld, liep Henry als het toonbeeld van een Engelse gentleman het beroemde restaurant Erstwhile House in Mayfair binnen.

‘Goedemiddag, meneer Fairchild,’ zei de onberispelijke vrouw bij de receptie welluidend. Ze stond op om zijn koffertje aan te pakken.

‘Goeiemiddag, Jennifer,’ zei hij glimlachend, en ze bloosde omdat hij haar naam had onthouden. ‘Weet je, ik dénk dat ik deze jongen vandaag maar bij me hou,’ zei hij, en hij tikte met zijn vingers tegen het leer terwijl hij zich licht vooroverboog en zijn stem liet zakken: ‘Ik heb stiekem een negen-millimeter in het binnenvak gestopt, voor het geval deze bespreking niet helemaal lekker loopt.’

Nadat ze uitbundig had staan lachen om de – op zich matige – grap, vroeg ze: ‘Is dat niet een vuurwapen?’

‘Klopt,’ zei hij met een knikje, en ze barstte opnieuw in lachen uit. ‘Je hoeft niet mee te lopen.’

Hij liep de weelderig ingerichte eetzaal binnen, waar vanboven het bladerdak de kleine lampjes flikkerden als sterren en de tonen van een jazzkwartet discreet vanaf de andere kant van de zaal opklonken. Zoals altijd gleden zijn ogen met belangstelling over de rijen tafels, want rond lunchtijd kon je er donder op zeggen dat iedereen die hier zat tot de machtigste één procent van het land

behoorde. Ze kwamen hier dagelijks bij elkaar, propten zich vol met de meest pretentieuze gerechten en de beste wijnen en praatten over zaken die het leven van miljoenen mensen raakten. Daarbij lachten ze bulderend en morsten ze hun drankjes als mollige kleine goden.

‘Ah, meneer Lampert!’ begroette een rood aangelopen gast hem toen hij langsliep.

‘Meneer Peterson. U ziet er goed uit,’ antwoordde Henry. Hij gaf de man een hand en liep weer door, maar werd na tien stappen opnieuw staande gehouden, ditmaal door Jacques, de excentrieke eigenaar-kok van het restaurant. Met een aandoenlijk gevlekt keukenschort dat als een kogelvrij vest over zijn witte overhemd was gebonden, was hij het toonbeeld van een man die niet kon kiezen tussen zijn bedrijf en zijn passie.

‘Monsieur Chavasse!’ riep hij met een zwaar Frans accent, al was hij geboren en getogen in Burton-upon-Trent. Hij kwam aandragen met een dampende kom waar een oranje vloeistof in zat en zei opgewonden: ‘Proef! Proef!’

Henry pakte beleefd de lepel aan en bracht hem naar zijn mond. Hij deed zijn ogen dicht om Jacques’ creatie zijn onverdeelde aandacht te geven. Even later knikte hij en zei: ‘Monsieur, geen woord gelogen: dat is perfect.’

‘Niet nog wat peper?’

‘Beslist niet.’

‘Nog wat koriander misschien?’

‘Nee! Niets meer aan doen. Je mag er niet eens lang naar kijken. Het is helemaal af.’

De man sloeg hem verrukt op zijn rug en draafde terug naar de keuken.

Het werd misschien tijd om een andere plek voor zijn afspraken te vinden, dacht Henry. Hij liep naar een afgelegen hoek van de zaal waar een gedrongen man met een verweerd gezicht de tijd doodde op zijn telefoon.

Henry schraapte zijn keel. ‘Meneer Pavlov, neem ik aan?’ vroeg hij, en hij stak zijn hand uit.

‘Dmitri,’ antwoordde de man, zijn aandacht nog bij zijn nieuwste level op *Candy Crush*. Toen hij even daarna doodging, vloekte hij agressief in het Russisch en legde vervolgens zijn telefoon weg om zijn goedgeklede gast aan te kijken. ‘En dan bent u zeker meneer Devlin?’ vroeg hij.

‘Henry,’ antwoordde hij glimlachend. Hij gaf de ander een stevige hand en ging zitten.

‘Jij gaat met mij drinken,’ zei de Rus, wat meer als een bevel klonk dan als een uitnodiging.

‘Goed,’ antwoordde Henry maar al te graag. ‘Een dubbele whisky met...’

‘Jij! Jij daar!’ riep de man, en hij knipte met zijn vingers alsof hij een hond riep, terwijl Henry moeite had om zijn minachting te onderdrukken.

‘Ja, menéér,’ antwoordde de ober, die het duidelijk niet gewend was dat iemand door de zaal heen naar hem schreeuwde.

‘Nog zo één,’ zei de Rus met een gebaar naar zijn lege glas, ‘voor mij en voor mijn vriend hier.’

‘Natuurlijk, meneer.’

Maar toen de jonge man weg wilde lopen, greep Pavlov zijn arm vast. ‘Weet je wat?’ zei hij. ‘Breng de fles maar.’ Met een kort knikje liep de ober weg zodat ze konden praten. De Rus wendde zich weer tot Henry. ‘De beste wodka ter wereld. Uit mijn moederland,’ legde hij trots uit, waarbij hij als een gorilla zijn vuist tegen zijn borst sloeg. ‘Honderd pond per glas!’

Henry trok beleefd zijn wenkbrauwen op om voor te wenden dat hij onder de indruk was.

Er ging enige tijd voorbij waarin de man hem zwijgend bleef aankijken. Zonder weerstand te bieden aan deze veelgebruikte intimidatietechniek, of zich eraan te onderwerpen, wachtte Henry rustig af en bleef hij de Rus aankijken totdat de ober terugkwam om voor hen allebei een glas in te schenken voordat hij de fles op de tafel zette.

De twee mannen hieven tegelijkertijd het glas om te proosten

en hun wodka achterover te slaan, en Henry hield opnieuw zijn gezicht in de plooi.

‘Jij bent niet wat ik verwachtte,’ zei de Rus, die beide glazen weer volschonk met vloeibare narigheid.

Henry leunde achterover in zijn stoel en wachtte tot de man zijn woorden toelichtte.

‘De meeste mannen in ons vak...’ Hij maakte zijn zin niet af, maar haalde veelzeggend zijn schouders op. Zijn gezicht zat onder de oude littekens en zijn handen waren blauw van nog oudere tatoeages. ‘Maar jij... jij bent nog knapper dan het verwaande mooiste zusje van mijn mooiste maîtresse.’

Toen hij eenmaal Dmitri’s omslachtige manier begreep om op beschuldigende toon een compliment te geven, glimlachte Henry bescheiden. ‘Nou ja, ik zorg graag goed voor mezelf. Dat is een van de voordelen van wat we doen... van de lucratieve deals die we maken,’ zei hij nadrukkelijk om het gesprek weer op de rails te krijgen.

De Rus keek hem nijdig aan en leek zich af te vragen of Henry hem zojuist had beledigd. ‘Je hebt gelijk! Genoeg koetjes en kalfjes,’ zei hij, en hij sloeg met zijn vuist op tafel. ‘Er zijn momenteel zevenendertig meisjes per vrachtschip naar je onderweg. Van goede kwaliteit,’ zei hij er wellustig achteraan.

‘We hadden achtendertig meisjes afgesproken.’

De man grinnikte. ‘Derving tijdens het transport. Die dingen gebeuren. Die ene hoeft je niet te betalen,’ zei hij, en hij schonk zichzelf bij.

‘Nationaliteit?’

De Rus keek hem niet-begrijpend aan.

‘Van het meisje dat het niet heeft gered,’ drong Henry aan.

De man fronste. Hij snapte niet wat het uitmaakte. ‘Pools. Denk ik.’ Henry knikte, schijnbaar tevreden. ‘En de betaling?’

Henry reikte onder tafel om zijn koffertje te pakken. Terwijl hij de sloten losklikte en het koffertje openmaakte, zorgde hij ervoor dat de Rus alleen de bruinleren bovenkant zag, en niet de inhoud. Hij keek naar de kolf van de 9mm-revolver die uit het binnen-

vak omhoogstak en pakte in plaats daarvan een grote gewatteerde bruine envelop, die hij op tafel legde.

‘De helft nu, de rest na levering, zoals afgesproken,’ zei hij, en hij schoof de envelop van zich af.

‘Kun je me niet gewoon dat koffertje geven?’ vroeg de Rus terwijl hij in de envelop keek.

‘Het is mijn lievelingskoffertje,’ antwoordde Henry. ‘Kleurt mooi bij mijn schoenen.’

‘Had dan een ander koffertje genomen.’

‘Maar dat zou niet bij mijn schoenen hebben gepast, toch?’

De Rus kon daar duidelijk niets mee en besloot verder te gaan.

‘De levering vindt morgenavond rond halfnegen plaats,’ zei hij, en hij gebaarde naar de ober dat hij de rekening moest brengen.

‘Halfnegen is prima. Wat dacht je van de bar van Park Chinois?’

‘Dat jij die zou kiezen. Wat dacht je van de Mendeleev?’

‘Prima,’ zei Henry met een vriendelijke glimlach, en de Rus boog naar voren.

‘Je mag er dan nog zo respectabel en netjes uitzien, en je mag dan nog zo bekakt praten, maar als het erop aankomt ben je net zo’n vuile klootzak als ik,’ zei hij gniffelend. ‘Je weet maar nooit, hè?’

‘Je weet maar nooit,’ beaamde Henry, zoals het een gentleman betaamt, en hij stond op om zijn gast bij zijn afscheid een hand te geven.

‘Tot morgenavond dan maar, meneer Devlin,’ zei de Rus, en hij dronk nog één glas voordat hij onvast op zijn benen wegliep.

Henry ging weer zitten, veegde zijn handen aan een servet af en haalde zijn telefoon uit zijn zak. Er flikkerde een rood lampje terwijl het apparaat achtergrondlawaai bleef opnemen – het belastende geluidsbestand leek op een digitale bergketen van pieken en dalen.

‘Meneer,’ zei de humeurige ober, en hij liet de onbetaalde rekening naast de onbegrijpelijk dure fles wodka vallen.

Henry smiet het servet op tafel en reikte met tegenzin naar zijn portefeuille. ‘Wat een klóótzak.’